

## מכתבי קוראים

4 מאי, 1997

לכבוד

קוראי משק הבקר והחלב

### מה נשתנה? שבפסח הזה אין לנו שופכים חלב

יש לברך על מדיניות המִתְשֵׁבֶת את מכסות החלב ואת התמורה לליטר חלב באופן כזה, שלא נשפכים אלפי ליטר חלב לים. אני סבור שיש התיעלות מרובה בשיטת התשלום המורכבת המפצה יצרני קיץ ויצרני חלב בעל מוצקים גבוהים.

השאלה העומדת כעת על הפרק היא – האם לתוצרת שלנו היכולת להתחרות ביבוא. שהרי המאבק על הגבלת היבוא הוא מאבק אבוד לטווח הארוך. יותר מזה, התחרות ביבוא הכרחית כדי להתחיל לחשוב במושגים של ייצוא התוצרת שלנו, ולא לפסול אפשרות זאת בגלל קונספציות של יתרון יחסי. הרפת האירופית יכולה להיות לנו דוגמה בכמה מובנים. ראשית, במגוון הגבינות השונות המופקות בכל פינה ביבשת, ההתמקצעות והייחודיות של כל מוצר. שנית, בסטנדרטים המקדמים חקלאות, התחשבות בבעלי חיים ואיכות הסביבה גם יחד. ושלישית, עבודה רבי-דורית השומרת על דרכי עבודה בקנאות מסורתית ומשפרת את ביצועיה עם כל דור ודור.

כולי תקווה שזאת הדרך בה תתפתח הרפת הישראלית.

רק רפת המסוגלת להתגאות בתוצרתה תיבנה על מסורת איכותית רבת שנים ותוותר על התחליף התאילנדי הזול וקצר הטווח.

אני מקווה שגם קברניטי הענף יתחשבו במרכיבזה במאבק על עתיד הענף, במיוחד בעידן מטורף בו המרוץ הנדל"ני מאפיל על הכל.

ואחרון אחרון – מילה על שיווק. באמת, האוכלוסיה הערבית לא צורכת חלב?

האם נעשה כאן מאמץ מתמשך ורציני?

מתברר, שהרגלי הצריכה הם גמישים ונתונים להשפעה רבה – אפילו כשמדובר במוצרי יסוד. ראוי להאיר באור חדש את הפוטנציאל הטמון בציבור הערבי שלנו כפתח לשוק גדול הרבה יותר. ראוי להשקיע יותר בהתקרבות לטעמים האהובים על אוכלוסיה זאת ובפירסום ושיכנוע בתרבות זאת.

זה האתגר האמיתי עבור רפת החלב של דור ההמשך – רפת בעידן של שלום, לא של מדינה במצור.

בהצלחה לכולנו

**דוד פרוינד**

כפר גליקסון